

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 19050/2024
18.12.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Татјане Матковић Стефановић, председника већа, Татјане Ђурица, Јасминке Обућина, Татјане Миљуш и Иване Рађеновић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., село ..., чији је пуномоћник Бранко Бутолен Франц, адвокат из ..., против тужене Републике Србије – Министарство за рад, запошљавање, борачка и социјална питања, коју заступа Државно правобранилаштво са седиштем у Београду, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 1470/24 од 20.03.2024. године, у седници одржаној 18.12.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 1470/24 од 20.03.2024. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 1470/24 од 20.03.2024. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 1470/24 од 20.03.2024. године, у ставу првом изреке, одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена пресуда Првог основног суда у Београду П 61472/21 од 25.04.2023. године, исправљена решењем истог суда П 61472/21 од 12.01.2024. године, у ставу првом изреке, којом је обавезана тужена да тужиљи на име неисплаћене инвалиднине исплати за период од јула 2016. године закључно са мајем 2020. године појединачне месечне износе са законском затезном каматом почев од датума ближе опредељених у том ставу изреке, до исплате. У ставу другом изреке, преиначено је решење о трошковима поступка садржано у ставу другом изреке првостепене пресуде и обавезана тужена да тужиљи накнади трошкове парничног поступка од 78.000,00 динара са законском затезном каматом од наступања услова за извршење, до исплате. У ставу трећем изреке, одбијен је захтев тужене за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је благовремено изјавила ревизију, због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о

ревизији одлучи као изузетно дозвољеној, применом члана 404. Закона о парничном поступку.

Правноснажном пресудом, применом материјалног права из одредби чл. 172, 186. и 277. Закона о облигационим односима, обавезана је тужена да тужиљи накнади штету у висини појединачних месечних износа неисплаћене инвалиднине, за период од јула 2016. године закључно са мајем 2020. године, са законском затезном каматом од доспелости сваког појединачног месечног износа до исплате, која је утврђена на основу економско - финансијског вештачења. Ово због тога што је тужиљи решењем Скупштине општине Призрен, Секретаријата за социјалне услуге од 05.02.1988. године тужиљи, као и њеној деци, признато право на породичну инвалиднину по основу смрти покојног супруга ББ, мирнодопског војног инвалида седме групе са 50% инвалидитета, коју је тужена редовно исплаћивала тужиљи до марта 1999. године. На тај начин тужена је без правног основа и оправданог разлога, незаконитим радом својих органа поступила супротно одредбама Закона о основним правима бораца, војних инвалида и палих бораца („Службени лист СРЈ“, бр 24/98, „Службени гласник РС“, бр. 101/2005 ... 50/2018) и повредила тужиљи право на мирно уживање имовине прокламовано чланом 1. Протокола 1. уз Европску конвенцију за заштиту људских права и основних слобода.

Имајући у виду садржину тражене правне заштите, чињенице утврђене у поступку, начин пресуђења и разлоге на којима су засноване одлуке нижестепених судова, Врховни суд је оценио да пресуђењем у овој парници није одступљено од судске праксе по питању израженог правног схватања да основ потраживања неисплаћених месечних износа инвалиднине по својој правној природи није исплата повремених потраживања, већ накнада штете у смислу члана 172. Закона о облигационим односима, у ком случају камата тече од дана доспећа сваког појединачног износа на основу члана 186, у вези члана 277. Закона о облигационим односима. Погрешна примена материјалног права на коју ревидент указује, није од утицаја у конкретном случају ради новог тумачења права, будући да се Закон о правима бораца, војних инвалида, цивилних инвалида и чланова њихових породица не примењује у конкретном случају имајући у виду утужени период, као и то да је поменути закон у примени од 1. јануара 2021. године. Из наведеног разлога, по оцени Врховног суда, не постоји потреба да се размотре правна питања од општег интереса, правна питања у интересу равноправности грађана, потреба за уједначавањем судске праксе, нити постоји потреба за новим тумачењем права, па је применом члана 404. ЗПП одлучено као у ставу првом изреке овог решења.

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је оценио да ревизија тужене није дозвољена.

Према члану 403. став 3. ЗПП ревизија није дозвољена у имовинско-правним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради накнаде штете поднета је 21.08.2019. године, при чему је тужбени захтев прецизиран у складу са налазом и мишљењем вештака 17.12.2020. године. Вредност предмета спора ревизијом побијаног дела је 1.367.769,96 динара.

Како вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде очигледно не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, ревизија није дозвољена.

Из наведених разлога, на основу члана 413. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Татјана Матковић Стефановић, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**